

Sygn. akt II Ka 62/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Sędziowie: SO Maria Stolarczyk (spr.)

SR del. Arleta Puzder

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Majewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Balbiny Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 roku

sprawy **H. O. (1)**

oskarżonej z art. 233§1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 14 stycznia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 401/14

na podstawie art. 437§1 i art. 636§1 k.p.k.

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od H. O. (1) 80 (osiemdziesiąt) złotych opłaty za II-gą instancję oraz obciąża ją wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

II Ka 62/15

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Łasku aktem oskarżenia wniesionym do Sądu Rejonowego w Łasku, II Wydziału Karnego oskarżył H. O. (1) o to że w dniu 02.06.2014 r. w Prokuraturze Rejonowej w Łasku, woj. (...), będąc uprzedzona przez działającego w zakresie swoich uprawnień przesłuchującego ją prokuratora o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania i widząc, że złożone przez nią zeznania, będą służyć jako dowód w prowadzonym na podstawie ustawy o postępowaniu przygotowawczym zeznała nieprawdę i fałszywie oskarżyła W. Ł. (1) przed organem powołanym do ścigania przestępstw o popełnienie przestępstwa podrobienia dokumentu tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. podając, że w maju 2014 r. podpisał się on imieniem i nazwiskiem swojej matki na zwrotnym potwierdzeniu odbioru korespondencji adresowanej do S. Ł. (1), co w rzeczywistości nie miało miejsca, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Łasku wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 roku uznał H. O. (1) za winną dokonania zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył jej karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny

ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10,00 (dziesięć i 00/100) złotych, oraz zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80,- (osiemdziesiąt i 00/100) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt i 00/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu o sygn. akt II K 401/14.

Wyrok ten został zaskarżony przez H. O. (1), która we wniesionej apelacji zarzuciła, że:

1. Sąd meriti nie wziął pod uwagę, iż była ona przekonana o okoliczności podpisania przedmiotowej korespondencji adresowanej do S. Ł. (1) jej imieniem i nazwiskiem przez brata W. Ł. (2) co wynikało z faktu, że w przeszłości takie sytuacje miały miejsce czego dowodem jest postanowienie o umorzeniu dochodzenia przez P. Prokurator St. Pinterę; składając więc przedmiotowe zawiadomienie w prokuraturze działała bez zamiaru skierowania przeciwko W. Ł. (2) odpowiedzialności karnej,
2. Sąd nie uwzględnił przy ferowaniu wyroku znikomej szkodliwości społecznej czynu.
3. nie uwzględnienie faktu, iż to ona jest opiekunem prawnym swojej matki S. O., a odbiór korespondencji przez W. Ł. (2) może grozić poważnymi konsekwencjami, gdyż informacje zawarte w korespondencji mogą być istotne dla opieki nad matką, oraz dla samej oskarżonej,
4. organy ścigania pominęły istotę zawiadomienia o przestępstwie oraz nie zbadały szczegółowo faktów w interesie ubezwłasnowolnionej całkowicie S. Ł..

W oparciu o tak przedstawione zarzuty oskarżona wniosła o:

1. umorzenie postępowania,

ewentualnie o:

2. warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący zgromadził w sprawie materiał dowodowy oraz w sposób prawidłowy dokonał jego oceny.

Argumentację oskarżonej związaną z zarzutem wymienionym w pkt. 1 należy uznać za pozbawioną podstaw polemikę z prawidłowymi ustaleniami organu ferującego zaskarżone orzeczenie. W dniu 2 czerwca 2009 roku oskarżona złożyła do protokołu w Prokuraturze Rejonowej w Łasku ustne zawiadomienie o przestępstwie, a także zeznania w charakterze świadka. Przed tą czynnością została pouczona przez Prokuratora o odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie oraz fałszywe zeznania, co potwierdziła własnoręcznym podpisem. H. O. (1) w swoich zeznaniach oskarżyła W. Ł. (1) o popełnienie przestępstwa z art. 270 § 1 kk, polegającego na podpisaniu się imieniem i nazwiskiem swojej matki S. Ł. (1) (dosł.: „Wtedy brat podpisał się za mamę Ł. S.”) na zwrotnym potwierdzeniu odbioru korespondencji kierowanej do niej z Prokuratury Rejonowej w Łasku w maju 2014 roku. Wyżej wymienioną okoliczność oskarżona potwierdziła na rozprawie w dniu 14 stycznia 2014 roku wskazując, „że powyższe widziała gdyż stała obok brata”.

Twierdzeniom oskarżonej przeczy zgromadzony w sprawie osobowy i nieosobowy materiał dowodowy w postaci: informacji (...) SA, kopii książki nadawczej, pisma Poczty Polskiej SA oraz kopii zwrotnych potwierdzeń odbioru przesyłek z dnia 9 maja 2014r., do S. Ł. (1) (w maju 2014 roku poza przesyłką odebraną w dniu 9 maja 2014 roku nie była przesyłana żadna inna korespondencja za zwrotnym potwierdzeniem odbioru), zeznań M. J.. Na zwrotnym potwierdzeniu odbioru przesyłki z dnia 9 maja 2014 roku kierowanej do S. Ł. (1) (k. 4) brat oskarżonej złożył podpis o treści: (...) - podpisał się więc własnym imieniem i nazwiskiem. H. O. (1) nie mogła zatem widzieć, że podpisuje się on imieniem i nazwiskiem swojej matki – ewidentnie zeznała więc nieprawdę. Strona podmiotowa czynu sankcjonowanego w art. 234 polega na umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego (Bojarski

Tadeusz, Kodeks karny. Komentarz, wyd. VI, LexisNexis 2013 r.). Sąd Najwyższy w uchwale z 17 maja 2011 r. (sygn. SNO 6/2011, LEX nr 1288955) stwierdził: „Typ przestępstwa określonego w art. 234 k.k. nie charakteryzuje się celowym działaniem, ani nawet zamiarem bezpośrednim, a dla jego bytu wystarczające jest godzenie się sprawcy na fałszywe oskarżenie innej osoby o popełnienie przestępstwa”. W pełni należy zgodzić się z ustaleniami sądu I instancji, iż oskarżona działała umyślnie. Składając zeznania i formułując zarzuty pod adresem brata co najmniej przewidywała, że przekazywane przez nią treści są nieprawdziwe i godziła się z tym, dając temu wyraz w złożeniu kategoriycznych zeznań dotyczących sprawstwa W. Ł. (1) w formie przewidzianej przez prawo procesowe.

W kwestii zarzutu znikomej szkodliwości społecznej czynu sąd I instancji słusznie zauważył, że w sprawie nie istniały okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną. Oskarżona powinna i mogła zachować się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, gdyż jest osobą dorosłą w pełni poczytalną oraz nie działała w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej. Wskazać należy, że oskarżona nie została wezwana przez organ w celu przesłuchania w charakterze świadka, lecz sama zgłosiła się i złożyła zeznania oraz ustne zawiadomienie o przestępstwie. H. O. (1) składając zeznania miała świadomość, i godziła się że podaje nieprawdziwe informacje. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji jedynym celem jej działania było dokuczenie bratu, z którym pozostaje w konflikcie. Czyn zarzucany oskarżonej wymierzony jest przeciwko prawidłowemu funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości. Przedmiotem ochrony przepisu art. 233 § 1 k.k. jest najogólniej rzecz ujmując, prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w szerokim tego słowa znaczeniu, a więc także efektywne funkcjonowanie jego organów (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r. sygn. IV KK 316/09). W związku z powyższym należy uznać, że czyn oskarżonej charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Zarzut, że Sąd meriti nie uwzględnił w swych rozważaniach faktu, że H. O. (1) jest opiekunem prawnym S. Ł. (1), zaś odbiór korespondencji przez W. Ł. (1) może grozić poważnymi konsekwencjami, gdyż informacje zawarte w korespondencji mogą być istotne dla opieki nad matką, oraz dla samej oskarżonej, nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż jej przedmiotem jest świadome zeznanie przez H. O. nieprawdy i fałszywie oskarżenie W. Ł. (1) przed organem powołanym do ścigania przestępstw o popełnienie przestępstwa podrobienia dokumentu nie zaś sugerowana przez oskarżoną możliwość naruszania tajemnicy korespondencji S. Ł. (1) przez jej syna. Zgodnie bowiem z art. 132 § 2 k.p.k. W. Ł. (2) jako dorosły domownik miał prawo odebrać adresowaną do jego matki przesyłkę.

Zarzut pominięcia przez sąd „istoty zawiadomienia o przestępstwie” oraz nie zbadanie szczegółowo faktów w interesie ubezwłasnowolnionej całkowicie S. Ł., należy uznać za nieuzasadniony. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału sąd I instancji rozstrzygnął sprawę co do jej istoty, którą jest popełnione przez oskarżoną przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. uznając H. O. za winną zarzucanego jej czynu. Nie zgodny z prawdą jest także zarzut nie zbadania przez sąd meriti szczegółowo faktów w niniejszej sprawie, gdyż ustalając stan faktyczny w tej sprawie Sąd oparł się na wiarygodnych zeznaniach W. Ł. (1), M. J., nieosobowym materiale dowodowym w postaci pisma (...) SA wraz z kserokopią książki nadawczej, kopii zwrotnych potwierdzeń odbioru, pisma Poczty Polskiej SA, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie z dnia 2 czerwca 2014r., danych o karalności oskarżonej, a także na wyjaśnieniach H. O. (1).

Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że motywacja oskarżonej, która popełniła przestępstwo z chęci dokuczenia swojemu bratu zasługuje na szczególne potępienie, oraz, że Policja i Prokuratura powołane są do ścigania przestępstw a nie do rozstrzygania rodzinnych sporów.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego Sąd obciążył H. O. (1).